

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-554/2023-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Sandri Oletić, u pravnoj stvari tužiteljice Miroslave Bajkovec, iz Savske Vesi, Josipa Bajkovca 85, OIB: 91752718893, zastupane po punomoćniku Bojanu Bacingeru, odvjetniku u Čakovcu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 17. travnja 2026. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, dana 29. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/I. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužiteljici BAJKOVEC MIROSLAVI, Josipa Bajkovca 85, Savska Ves, OIB: 91752718893 isplati iznos od 3.434,28 EUR, zajedno sa zateznim kamatama, od 31. ožujka 2011. godine po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana na iznose:

iznos 38,62 EUR od 31. ožujak 2011.

iznos 40,37 EUR od 30. travanj 2011.

iznos 59,92 EUR od 31. svibanj 2011.

iznos 61,82 EUR od 30. lipanj 2011.

iznos 78,15 EUR od 31. srpanj 2011.

iznos 69,76 EUR od 31. kolovoz 2011.

iznos 60,58 EUR od 30. rujan 2011.

iznos 58,44 EUR od 31. listopad 2011.

iznos 57,75 EUR od 30. studeni 2011.

iznos 62,04 EUR od 31. prosinac 2011.

iznos 65,79 EUR od 31. siječanj 2012.

iznos 66,29 EUR od 29. veljača 2012.

iznos 63,70 EUR od 31. ožujak 2012.

iznos 65,45 EUR od 30. travanj 2012.

iznos 66,64 EUR od 31. svibanj 2012.

iznos 64,63 EUR od 30. lipanj 2012.

iznos 65,16 EUR od 31. srpanj 2012.

iznos 63,65 EUR od 31. kolovoz 2012.

iznos 60,43 EUR od 30. rujan 2012.

iznos 63,91 EUR od 31. listopad 2012.

iznos 65,58 EUR od 30. studeni 2012.

iznos 64,36 EUR od 31. prosinac 2012.

iznos 57,80 EUR od 31. siječanj 2013.

iznos 63,38 EUR od 28. veljača 2013.
iznos 63,86 EUR od 31. ožujak 2013.
iznos 61,68 EUR od 30. travanj 2013.
iznos 54,89 EUR od 31. svibanj 2013.
iznos 54,71 EUR od 30. lipanj 2013.
iznos 56,38 EUR od 31. srpanj 2013.
iznos 59,06 EUR od 31. kolovoz 2013.
iznos 62,76 EUR od 30. rujan 2013.
iznos 60,85 EUR od 31. listopad 2013.
iznos 62,20 EUR od 30. studeni 2013.
iznos 63,74 EUR od 31. prosinac 2013.
iznos 61,00 EUR od 31. siječanj 2014.
iznos 62,90 EUR od 28. veljača 2014.
iznos 62,28 EUR od 31. ožujak 2014.
iznos 60,18 EUR od 30. travanj 2014.
iznos 59,50 EUR od 31. svibanj 2014.
iznos 59,80 EUR od 30. lipanj 2014.
iznos 62,19 EUR od 31. srpanj 2014.
iznos 64,20 EUR od 31. kolovoz 2014.
iznos 63,79 EUR od 30. rujan 2014.
iznos 65,53 EUR od 31. listopad 2014.
iznos 66,71 EUR od 30. studeni 2014.
iznos 66,01 EUR od 31. prosinac 2014.
iznos 66,21 EUR od 31. siječanj 2015.
iznos 66,21 EUR od 28. veljača 2015.

iznos 66,21 EUR od 31. ožujak 2015.

iznos 66,21 EUR od 30. travanj 2015.

iznos 66,21 EUR od 31. svibanj 2015.

iznos 66,21 EUR od 30. lipanj 2015.

iznos 66,21 EUR od 31. srpanj 2015.

iznos 66,21 EUR od 31. kolovoz 2015.

iznos 66,21 EUR od 30. rujan 2015.

I/II. Sa ostatkom tužbenog zahtjeva, a za isplatu iznosa od 185,25 EUR, zajedno sa zateznim kamatama, od 31. ožujka 2011. godine po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana na iznose:

iznos 11,82 EUR od 31. ožujak 2011.

iznos 12,10 EUR od 30. travanj 2011.

iznos 12,10 EUR od 31. svibanj 2011.

iznos 12,10 EUR od 30. lipanj 2011.

iznos 12,10 EUR od 31. srpanj 2011.

iznos 12,10 EUR od 31. kolovoz 2011.

iznos 12,10 EUR od 30. rujan 2011.

iznos 7,68 EUR od 31. listopad 2011.

iznos 7,68 EUR od 30. studeni 2011.

iznos 7,68 EUR od 31. prosinac 2011.

iznos 7,68 EUR od 31. siječanj 2012.

iznos 7,68 EUR od 29. veljača 2012.

iznos 7,68 EUR od 31. ožujak 2012.

iznos 7,68 EUR od 30. travanj 2012.

iznos 7,68 EUR od 31. svibanj 2012.

iznos 7,68 EUR od 30. lipanj 2012.

iznos 7,68 EUR od 31. srpanj 2012.

iznos 7,68 EUR od 31. kolovoz 2012.

iznos 7,68 EUR od 30. rujan 2012.

iznos 7,68 EUR od 31. listopad 2012.

iznos 1,01 EUR od 30. studeni 2012.,

tužiteljica se odbija.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužitelju BAJKOVEC MIROSLAVI, Josipa Bajkovca 85, Savska Ves, OIB: 91752718893 isplati iznos od 1.117,10 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 30.09.2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne

stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana."

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužiteljici BAJKOVEC MIROSLAVI, Josipa Bajkovca 85, Savska Ves, OIB: 91752718893 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 939,38 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 12. lipnja 2023. podnijela tužbu protiv tuženika, radi isplate, u kojoj se navodi:

- kako je tuženik jedna od banaka obuhvaćena pravomoćnim presudama donesenima u postupcima povodom tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava koji su se vodili pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, te pozivajući se presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04.07.2013., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014., presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 09.04.2015. i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-663272017-10 od 14.06.2018., tužiteljica navodi da tim pravomoćnim presudama je povodom tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava u bitnom utvrđeno da su odredbe potrošačkih ugovora – ugovora o kreditu koje je sastavljao tuženik i nudio ga potrošačima u razdoblju od 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine, kojima se ugovarala promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci banke i kojima je ugovorena valutna klauzula na način da je glavnica vezana za švicarski franak (dalje CHF), ništetne;

- da u pogledu zastare ističe pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020 i Objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF od 31. siječnja 2022. godine;

- da tužitelj i tuženik (tada Hypo Alpe Adria bank d.d.) zaključili su dana 09.02.2005. godine Ugovor o kreditu broj: 146-37/2005 kojim Ugovorom je tuženik tužitelju, kao

korisniku kredita, odobrio potrošački kredit – u svrhu kupovine i adaptacije kuće na iznos od 43.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju devize Kreditora važećem na dan korištenja kredita, ovjeren od strane javnog bilježnika Crnčec Jasenke dana 10.02.2005. godine, broj ovjere OU-158/05-1; da imajući u vidu prednje citirane pravomoćne sudske odluke, predmetni ugovor o kreditu koji su zaključile parnične stranke opterećen je ništetnim ugovornim odredbama, stoga i ova tužba; da odredbom čl. 3. Ugovora pod naslovom „Ispunjenje, Vraćanje kredita, rokovi plaćanja i dospijeće“ ugovoreno je sljedeće: „Na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 43.000,00 CHF (slovima: četrdesettrisuće švicarskih franaka) zaračunavaju se kamate od 4,75 % (slovima: četiricijelasedemdesetpet posto) dekrzivno godišnje. Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima. Protuvrijednost mjesečnog anuiteta iznosi 334,47 CHF (slovima: tristotridesetčetiri švicarska franaka i 47/100), a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, kako je to određeno važećom Odlukom o kamatnim stopama Banke, počevši od 31.03.2005. (slovima: tridesetprvog ožujka dvijetisućepete godine). Kamata se obračunava u CHF a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria Bank d.d. na dan dospijeća. Interkalarna kamata naplaćuje se od iznosa kredita prilikom korištenja kredita.“ i u čl. 6. pod naslovom „PROMJENLJIVOST KAMATNE STOPE“ ugovoreno je: „Banka je ovlaštena u slučaju promjene situacije na tržištu izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“;

- da tužitelj je s tuženikom zaključio Aneks uz Ugovor (broj: 146-37/2005, sklopljen 29.01.2016. godine ovjeren od strane javnog bilježnika Crnčec Jasenke dana 30.01.2016. godine, broj ovjere OV-695/16) o kreditu kojim je gore navedeni Ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015);

- da tuženik je tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Dodatka;

- da stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti valutne klauzule u švicarskom franku: 1. tužitelj preplatio svaki mjesec do dana konverzije iznose anuiteta koji su se - zbog enormnog povećanja tečaja CHF spram kune uvelike u kunskom iznosu povećali u odnosu na kunske iznose po ugovorenom tečaju na dan isplate kredita ukupno iznos od 2.974,93 EUR / 22.414,58 kuna sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate; 2. tužitelju je na dan konverzije od strane tuženika nezakonito više obračunat: - iznos preostale glavnice u

kunama (prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan konverzije) u odnosu na iznos preostale glavnice prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita u slučaju kada ne vrijedi valutna klauzula ukupno iznos od 1.130,29 EUR / 8.516,17 kuna sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30.9.2015.g. do isplate.

1.1. Temeljem navedenog tužitelj predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 2.974,93 EUR / 22.414,58 kuna, zajedno sa zateznim kamatama, na naznačene pojedinačne mjesečne iznose, do isplate (točka I. tužbenog zahtjeva); nalaže tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 1.130,29 EUR / 8.516,17 kuna, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 30.09.2015. do isplate (točka II. tužbenog zahtjeva); te nalaže tuženiku da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja do isplate (točka II. tužbenog zahtjeva).

2. U danom odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini, navodeći:

- da tuženik ne spori da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 146-37/2005 (dalje: ugovor o kreditu) 9. veljače 2005.; da međutim, tužitelj je predmetni ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu (dalje: Aneks), 29. siječnja 2016.; da tuženik je bio obvezan ponuditi tuženiku sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15); da sukladno rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, tuženik ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu;

- da člankom 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju naloženo je tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i ponudom novog ili izmijenjenog ugovora; da tako je tužitelj sklapanjem Aneksa u cijelosti izmijenio odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu, člankom 3. Aneksa ugovora o kreditu; da Aneks se primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno od dana sklapanja ugovora o kreditu, te da tako je visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti i to od dana početka otplate ugovora o kreditu; da stoga je za cijelo vrijeme trajanja ugovora obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi određiva jer se ista mijenja sukladno objektivnom pokazatelju tj. promjeni EURIBOR-a na tržištu; da tuženik ističe da sukladno čl. 324. st. 1. ZOO-a ništetnost neke odredbe ugovora na povlači i ništetnost samog ugovora stoga se na predmetnu pravnu situaciju ne može primijeniti

odredba čl. 326. st. 1. ZOO-a koja zabranjuje konvalidaciju kada je ništetan cijeli ugovor; da sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa, tako su odredbe čl. 2. i 3. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno; da također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika; da tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule; da nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti i da stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten, te da tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe;

- da u odnosu na pravni interes tužitelja tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, navodeći da obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu; da stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje; da je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019 utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke; da konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni Aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr. Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena, te da stoga je očito kako je sud odlukom u oglednom postupku pojasnio pravni stav zauzet u predmetu Rev-2868/18; da logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem Aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja; da sudski vještak, Ručević vještačenja d.o.o. potvrdio je ispravnost načina izračuna konverzije od strane tuženika;

- da tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva, navodeći da tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije niti bila ugovorena te kao da konverzija nije provedena; a da tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo; te da nesporno je da su stranke svojom slobodnom voljom sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF;

- da tuženik ističe kako je sklapanjem Aneksa tužitelju priznata preplata, a kojom je isti u cijelosti obeštećen;

- da pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate;

- da tuženik ističe i prigovor zastare.

2.1. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Tužiteljica je u cijelosti ostala kod tužbe i tužbenog zahtjeva, te svih svojih navoda, osporavajući navode iz odgovora na tužbu, te ističe kako su neosnovani navodi tuženika da bi provedbom konverzije otpala osnova tužiteljevog tužbenog zahtjeva jer provedbom iste, odnosno sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu, tužitelj svojom voljom nije pristao s tuženikom urediti posljedice ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF na način da bi iste otklonili za razdoblje koje je prethodilo sklapanju Dodatka; da promašen je stav tuženika da je konverzijom otpao pravni interes za traženje povrata preplaćenih iznosa stoga što bi konverzija podrazumijevala prestanak važenja inicijalnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF; da provedenom konverzijom ni na koji način nisu mogli biti razriješeni svi učinci ništetnosti spornih odredbi; da činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile zamijenjene novim odredbama (a u skladu s voljom ugovornih strana), ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima; te pozivajući se na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019., navodi kako i unatoč provedenoj konverziji postoje od strane tuženika više obračunati iznosi po osnovi ništetne promjene tečaja CHF, a za koje tužitelj ima pravo povrata.

4. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu, te i nadalje ističe kako je tužitelj preplatom priznatom sklapanjem Aneksa u cijelosti obeštećen. Nadalje, tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača, jer iz kreditne dokumentacije koju će dostaviti naknadno proizlazi da je tužitelj po struci diplomirani ekonomist te mu nije moglo biti nepoznato da svaka valuta obveze u sebi sadrži element rizika u odnosu na kretanje

tečaja, te je nesumnjivo imao veća znanja od prosječnog potrošača o financijskim pojmovima i rizicima vezanima uz ugovor o kreditu.

5. Tužiteljica je konačni tužbeni zahtjev postavila podneskom od 13. travnja 2026., kojim se očitovala na Nalaz i mišljenje sudskog vještaka i Podnesak vještaka od 02.02.2026., navodeći da iz predmetnog Nalaza i mišljenja proizlazi kako ukupna preplata zbog promjene kamatne stope i tečaja CHF iznosi 3.619,53 EUR-a, a koji iznos tužitelj potražuje u točki I. tužbenog zahtjeva, dok razlika nedospjele EUR i CHF glavnice iznosi 1.117,10 EUR-a, koji iznos tužitelj potražuje u točki II. tužbenog zahtjeva; dalje navodeći da kako je u sudskoj praksi zauzet stav da se potrošačima dosuđuje takva razlika glavnica, a iz jednostavnog razloga što je novo utvrđena glavnica u postupku konverzije od strane banke bila viša od one koja se trebala utvrditi uzimajući u obzir ništetnost ugovorene valutne klauzule, te je potrošač u konačnici otplatio veći iznos nego što je morao, a da takva razlika postoji i u ovom konkretnom slučaju, vještak je nesporno utvrdio; da stoga, tužitelj kao vrijednost predmeta spora postavlja upravo iznos preplate koji je utvrdio vještak s osnova promjene kamatne stope i s osnova promjene tečaja CHF, a sve sukladno objedinjenom pravnom shvaćanju VSRH o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF predmetima.

6. Tuženik je u cijelosti ostao kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda tijekom postupka, dok se u vezi tužiteljevog specificiranog tužbenog zahtjeva, tuženik protivi preinaci iste, a ujedno ističe da se protivi i metodologiji koju je vještak koristio jer smatra da se treba primijeniti kamata na kunske kredite u predmetnom razdoblju, te da se u obzir može uzeti samo izračun koji uključuje negativne razlike i od kojih je oduzeta preplata priznata konverzijom. Tuženik ističe i da je vještak potvrdio u svom nalazu da je konverzija provedena sukladno zakonu.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu, i to dokumentaciju priloženu uz tužbu: Obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 23.03.2022. (listovi br. 8-9 spisa), Isplatni nalog – obračun od 21.02.2005. (listovi br. 10-11 spisa), dopis od 06.11.2015. – Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (list br. 13 spisa), Izračun konverzije na dan 30.09.2015. (list br. 14 spisa), Popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30.09.2015. (listovi br. 15-18 spisa), Izvode po kreditu (listovi br. 19-42 spisa), Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 146-37/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 29.01.2016. (listovi br. 43-47 spisa) i Ugovor o kreditu broj: 146-37/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama i zalaganjem sredstava na deviznom depozitu od 09.02.2005. (listovi br. 48-58 spisa); dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu: sudsku praksu (listovi br. 71-73 spisa), Mišljenje Ručević vještačenja d.o.o. od 13. studenoga 2015. (list br. 74 spisa), Tablicu

G1: Kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (listovi br. 75-83 spisa), sudsku praksu (listovi br. 84-97 spisa), Izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (listovi br. 98-102 spisa), sudsku praksu (listovi br. 103-123 spisa) i Izvod iz Zapisnika s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/04) održane 5. ožujka 2004., broj: Su-IV-222/04 (list br. 124 spisa); te u dokumentaciju dostavljenu od strane tuženika: Obavijest o provedenoj konverziji od 02.02.2016. (listovi br. 139-140 spisa) i Otplatni plan (listovi br. 141-142 spisa).

7.1. Nadalje je provedeno saslušanje tužiteljice kao stranke u svrhu dokazivanja, dok saslušanje po tuženiku predloženih svjedokinja Ive Krhlanko Cvetko i Andreje Crnčec nije provedeno jer je od dokaznog prijedloga za njihovo saslušanje tuženik odustao.

7.2. Provedeno je i financijsko vještačenje, po stalnom sudskom vještaku za ekonomiju, smjer financije, Matija Mikacu iz Čakovca, te izvršen uvid u Nalaz i mišljenje imenovanog sudskog vještaka od 1. prosinca 2025. (listovi br. 167-181 spisa) i Podnesak vještaka – dopunu nalaza od 2. veljače 2026. (listovi br. 188-189 spisa).

8. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice utvrđen je djelomično osnovanim.

9. Nesporno je da su tužiteljica kao korisnik kredita, te pravni prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao banka kreditor dana 9. veljače 2005. zaključili Ugovor o kreditu broj: 146-37/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine.

10. Po predmetnom Ugovoru o kreditu tužiteljici je odobren i isplaćen stambeni kredit, u svrhu kupovine i adaptacije kuće, u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 43.000,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, sa ugovorenom promjenjivom kamatom, koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,75 % godišnje, a promjenjivom sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sa rokom otplate 15 godina, u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti mjesečnog iznosa 334,47 CHF obračunato po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za devize na dan dospijeca odnosno na dan plaćanja.

11. Nesporno je da je između ugovornih strana predmetnog Ugovora o kreditu dana 29. siječnja 2016. zaključen Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 146-37/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim je Aneksom izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, i to pozivanjem na Zakon o

potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015 i 102/2015).

12. Nedvojbeno je da je predmetnim osnovnim Ugovorom o kreditu broj: 146-37/2005 od 9. veljače 2005. ugovorena promjenjiva kamatna stopa, sukladno odluci banke, kao i da je tim Ugovorom o kreditu ugovorena valutna klauzula u CHF.

13. Prema odredbama članka 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, ugovor o potrošačkom zajmu morao je sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku.

13.1. Prema definiciji iz članka 3. st. 1. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13.2. Odredbama članka 81. ZZP/03 propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13.3. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništava, a prema st. 2. istog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

13.4. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive

i lako uočljive. Nadalje, odredbom članka 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 86. ZZP/03 dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

14. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

15. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO-a propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Nadalje, prema odredbi članka 7. ZOO-a sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO- propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

16. Odredbom članka 322. ZOO je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

17. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

18. Tužiteljica je saslušana u svojstvu stranke iskazala da kredit je uzela 2005. godine u Hypo banci, nekadašnjoj Hypo banci, 43.000,00 švicarskih franaka je iznosio kredit, da kredit im je bio namijenjen za kupnju kuće i adaptaciju kuće u Savskoj Vesi, J. Bajkovca 85, tu gdje žive, za to je bio namijenjen taj kredit koji je bio uzet, da kredit je bio ugovoreni na 15 godina, rata je po otplatnom planu bila oko 1.626,00 kuna, je iznosila mjesečna rata, da znači, tražili su kredite koje će moći otplaćivati, ponudili su im u banci kredit u švicarskim francima pošto su im rekli da je bio najpovoljniji i sa najnižom kamatnom stopom, da znači, bio im je pripremljen ugovor sa otplatnim planom, gdje su bile navedene rate u iznosu oko 1.226 kuna i ugovor je pripremljen, da odlazili su javnom bilježniku gdje im nije bilo napominjano ništa o kamatnoj stopi, nego znači da ovjera ugovora ide, da se rate moraju redovito otplaćivati prema

otplatnom planu jer ako se rate ne budu otplaćivale, da mogu ostati bez kuće i da ide ovrha, da evo, uspjeli su, rate su otplaćivali redovito obustavom na njezinu plaću, ali nakon nekog vremena rate su se počele povećavati, dolazile su ponekad obavijesti o iznosu promjene rate, ali nije bilo nikakvog objašnjenja zbog čega se ta rata mijenja, visina, i da li se može neko objašnjenje tražiti za tu promjenu rate, da bilo je kod ugovaranja kredita navedeno da su to najpovoljniji krediti i najmanja kamatna stopa, da se ne moraju brinuti pošto je to švicarski franak, čak se nudila i mogućnost da uzmu veći kredit na duži rok otplate, ali s obzirom na mala primanja ostali su na tom iznosu od 43.000,00 švicarskih franaka, da znači, od 1.600,00 kuna rata se povećala na 2.400,00 do 2.500,00 kuna je bilo povećanje, da nije im bila objašnjena mogućnost da bi mogli raditi neku promjenu po tom pitanju već su morali plaćati te rate koje su dolazile povećane, da nakon zakona o mogućnosti konverzije mijenjali su iznos švicarskih franaka u eure i tu im se rata smanjila na oko 1.800,00 kuna, i na taj način su uspjeli, ono, smanjiti, barem dio, da su otplatili kredit početkom 2019. godine, je kredit otplaćen. Na pitanje zamjenice punomoćnika tužiteljice da li su joj u banci objasnili termin promjene kamatne stope, odgovorila je da nije joj bilo objašnjeno, taj termin, već se navodilo da je to njima povoljna kamatna stopa, najniža, koju su im nudili. Na pitanje da li joj je u banci prezentiran interni akt banke, odnosno odluka o promjeni kamatne stope, odgovorila je da nije im se posebno objašnjavala ta odluka, prema banci, da nikakva odluka banke o kamatama im nije bila prezentirana. Na pitanje jesu li joj objasnili temeljem kojih parametara se može mijenjati kamatna stopa, odgovorila je da nije im bilo objašnjeno prema kojim parametrima se mijenja kamatna stopa. Na pitanje da li su joj u banci objasnili da postoji nekakav rizik uz tečaj švicarskog franka, odgovorila je da nije joj bio objašnjen rizik, već je bilo navedeno da je švicarski franak siguran i da nemaju se čega bojati. Na pitanje da li je pročitala ugovor o kreditu, odgovorile je da prije potpisivanja ugovora, pročitala je ugovor, i da na taj način, na koji im je ugovor prezentiran, uz otplatni plan, u kojem je bilo navedeno koje su rate, potpisali su ugovor i bio im je jasan taj način na koji im je službenica banke prezentirala taj ugovor i otplatni plan. Na pitanje da li je u ugovoru mogla promijeniti koju odredbu, odgovorila je da nisu mogli ništa promijeniti, ugovor je bio pripremljen i nije im bilo ni navedeno i omogućeno što bi se moglo mijenjati po ugovoru. Na pitanje zamjenice punomoćnika tuženika je li razumjela značenje pojmova promjenjive kamate i valutne klauzule, odgovorila je da nije joj bilo posebno objašnjeno što znači pod tim pojmom promjenjiva kamatna stopa, a za valutnu klauzulu švicarski franak bilo je rečeno da je stabilna, za valutnu klauzulu znala je da se veže, da je u pitanju valuta, da je pojam valutna klauzula pojam vezan uz neku valutu, da ovisi o valuti na koju se odnosi, znači da po tečaju ide otplata. Na pitanje što je po struci, odgovorila je da po struci je komercijalista, pomoćni radnik u prodaji je. Na pitanje je li to završila Ekonomski fakultet, odgovorila je da ne, da srednju ekonomsku školu je završila. Na pitanje na kojem radnom mjestu je radila za vrijeme sklapanja ugovora, odgovorila je da za vrijeme sklapanja ugovora radila je u knjigovodstvenom servisu, na poslovima unosa

dokumenata. Na pitanje je li se raspitivala o kreditima u nekoj drugoj valuti ili sa fiksnom kamatom, odgovorila je da raspitivala se u matičnoj banci, to je bila Međimurska banka, u kojoj je imala primanja, da znači, bila je Međimurska banka i RBA banka, ali najpovoljnije im je bilo, ali otišli su i u Hypo banku, gdje je bio najpovoljniji im ponuđeni kredit u švicarskim francima. Na pitanje je li kod sklapanja aneksa o konverziji imala prigovora na izračun preplate, odgovorila je da nisu imali prigovor jer je bila rata prema toj konverziji smanjena na oko 1.800,00 kuna i bila je sretna što je smanjeno i potpisala je tu konverziju. Na pitanje kada kaže da se nije moglo pregovarati o odredbama ugovora, znači li to da je pokušala pregovarati pa su je odbili u banci, odgovorila je da znači kod dolaska u banku ugovor je bio pripremljen i nije bila niti spomenuta riječ o mogućnosti, već je bilo pripremljeno, ugovor, otplatni plan, koja je rata, na koliko godina i to je potpisala, nije tražila da pregovara s bankom jer nije bila mogućnost. Na pitanje je li njen posao kao knjigovodkinje ikada obuhvaćao kreditne poslove, odnosno je li ikada obrađivala kreditnu dokumentaciju, odgovorila je da nije obrađivala, radila je kao pomoćni knjigovodstveni radnik sa srednjom stručnom spremom. Na pitanje suda, a u vezi s ranije davanim odgovorima u množini, na koga je to mislila, odgovorila je da na sebe i na supruga, jer je suprug Mladen Bajkovec bio sudužnik po kreditu, jer ne bi mogla dobiti taj iznos ona, na svoju plaću. Na pitanje a tko je otplaćivao taj kredit, odgovorila je da ona je otplaćivala, obustavom na njenu plaću.

19. Neosnovan je prigovor tuženika kojim tužiteljici osporava status potrošača.

20. Naime, nedvojbeno je da se u konkretnom slučaju radi o namjenskom stambenom kreditu, za kupovinu i adaptaciju kuće u Savskoj Vesi, J. Bajkovca 85, u kojoj tužiteljica s obitelji i sada živi, a iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi u vrijeme ugovaranja predmetnog kredita tužiteljica bila vlasnica kakvog trgovačkog društva ili obrta ili da se u navedenoj kući kupljenoj i adaptiranoj predmetnim kreditom obavljala kakva poslovna djelatnost. Nadalje, provedeni dokazi ne potvrđuju tvrdnju tuženika da bi tužiteljica kao diplomirani ekonomist imala veća znanja od prosječnog potrošača o financijskim pojmovima i rizicima vezanima uz ugovor o kreditu, a budući da iz danog iskaza tužiteljice jasno proizlazi kako ista nije završila Ekonomski fakultet već srednju ekonomsku školu, te da je u vrijeme ugovaranja predmetnog kredita radila u knjigovodstvu na unosu dokumenata, kao pomoćni knjigovodstveni radnik sa srednjom stručnom spremom, u okviru kojeg svog posla nije obrađivala nikakvu kreditnu dokumentaciju, a koji navodi iskaza tužiteljice nisu ničime dovedeni u sumnju.

21. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da je upravo tuženik tužiteljici ponudio konverziju kredita iz tog Ugovora o kreditu i s tužiteljicom dana 29.01.2016. zaključio Aneks uz predmetni Ugovor o kreditu, a to sve pozivanjem na Zakon o potrošačkom kreditiranju, iz čega je razvidno kako je sam tuženik cijelo vrijeme trajanja predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljici priznavao status potrošača.

22. Nesporno je da je tužiteljica potpisala predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, nedvojbeno je činjenica da je Ugovor o kreditu sačinio i na potpis tužiteljici dao upravo tuženik tj. pravni prednik tuženika, te da radilo se o tipskom ugovoru, a da tužiteljica i pravni prednik tuženika kao ugovorne strane o pojedinačnim odredbama toga Ugovora nisu posebno pregovarali. Naime, uvjet pojedinačnog pregovaranja bio bi ispunjen kada bi tužiteljica imala stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj odredbi odnosno ishoditi promjenu pojedinih, od strane tuženika ponuđenih odredaba ugovora o kreditu.

23. Stoga sud zaključuje kako tuženik nije dokazao da je prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljici dao sve relevantne informacije osnovom kojih bi tužiteljica bila u mogućnosti donijeti promišljenu odluku o preuzimanju obveza po predmetnom kreditu ugovorenom uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu.

24. Nije sporno da banke kreditori mogu ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali moraju takvu stopu ugovarati tako da su korisniku kredita poznati parametri na temelju kojih će se ta kamatna stopa mijenjati.

25. Odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno (a ne naknadno jednostranim donošenjem posebnih dokumenata) precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

26. Kod nedvojbene činjenice da ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi o promjenjivosti kamatne stope, a da je promjena kamatne stope vezana uz jednostrane akte tuženika, to je takva neodređena formulacija nerazumljiva za prosječnog potrošača, ovdje tužiteljicu i dovela je do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, budući da ista nije mogla ocijeniti kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg razdoblja kretati kamatna stopa, a što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, slijedom čega je takva odredba nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, te kao takva ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03. Naime, odredbe Ugovora o kreditu ne sadrže niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa se takve odredbe ne mogu smatrati razumljivima u smislu da tužiteljica kao potrošač raspolaže objektivnim kriterijima na osnovi kojih bi bila određena promjenjivost kamatne stope odnosno predmet njezine obveze, a koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita.

27. Nadalje, u predmetu Suda Europske unije br. C-472/10 u postupku prethodnog odlučivanja, od strane neovisne odvjetnice izraženo je pravno shvaćanje prema kojem ugovorne odredbe koje omogućuju jednostranu izmjenu ugovora nisu automatski nepoštene, već su to samo one odredbe koje dopuštaju izmjenu bez valjanog razloga ili koje u sebi ne sadrže razlog za izmjenu, time da razlog mora biti izrijekom naveden u ugovornoj odredbi. U smislu navedenog, a imajući u vidu da predmetnim Ugovorom nisu bili određeno precizirani razlozi za izmjenu kamatne stope ubuduće, odredba o promjenjivosti kamatne stope je nerazumljiva i slijedom toga nepoštena.

28. Nedvojbeno je da se niti o ugovorenoj valutnoj klauzuli u CHF između stranaka nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom toga ukazuje se da pri zaključenju predmetnog Ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije ovdje tužiteljicu kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljice kao potrošača.

29. Naime, banka je i prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača, ovdje tužiteljicu, o važnim činjenicama odnosno o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, da je rast tečaja CHF u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja CHF, te je još veći i zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a i neizvjestan je iznos i glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u CHF što znači da su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

30. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu, između ostalih, i u odnosu na tuženika, gdje je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ugovaranje te vrijeme otplate predmetnog kredita, tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time

postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 01.9.2004. godine do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje utuženo razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom pravnog prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

31. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je prednje navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje sporno razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Revizije podnesene protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015.

32. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9.4.2015. slijedi da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi

i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva.

33. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojoj je prethodila odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba tužitelja udruge Potrošač i ukinuta odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u točki I. izreke presude i rješenja u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja udruge Potrošač protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki I.1. izreke (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su tuženici „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“) te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak; te odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te je predmet u tom dijelu vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje), potvrđena je ranije navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Revizije podnesene protiv ove presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

34. I prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

35. U odnosu na primjenu utvrđenja iz parnice "Petrošač" sud ističe da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za

naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na to pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužiteljica i poziva u ovom postupku.

36. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

37. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

38. Dakle, imajući u vidu naprijed označene odredbe ZPP-a i ZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

39. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZP/03. Međutim, osnovom provedenih dokaza sud utvrđuje da su tvrdnje tuženika da bi odredbe o promjenjivosti kamatne stope i o valutnoj klauzuli u CHF tužiteljici bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužiteljici objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi, ostale nedokazane.

40. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 87. st. 1. ZZP/00 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužiteljica kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

41. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema odluci kreditora, ovdje tuženika, te kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF prema tečaju kreditora važećem na dan dospijeca odnosno na dan plaćanja, nepoštene i time ništetne.

42. Zahtjev tužiteljice za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su određene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl. 118. ZZP-a govore o postupcima naknade štete, pa je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjenje nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužiteljici je plaćanjem anuiteta otplate kredita obračunatih prema promjenjivoj kamatnoj stopi prema jednostranim odlukama tuženika i tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

43. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

44. U presudi Francisc Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Viscaya Argentaria SA u spojenim predmetima C154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak

u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

45. Obzirom da je čl. 87. ZZP/03 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.), te odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o promjenjivosti kamatne stope i valutne klauzule, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale. To u odnosu na ugovorenu početnu kamatnu stopu ugovorne kamate ne znači da se navedena kamatna stopa smatra fiksnom kamatnom stopom, već se ista primjenjuje sve dotle dok se na zakonom propisani način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam promjene kamatne stope. Naime, ugovaranje promjenjive kamatne stope, samo za sebe ne isključuje primjenu početno ugovorene kamatne stope u situaciji kada je utvrđeno da je jednostrana promjena kamatne stope ništetna.

46. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle samo s početno ugovorenom kamatnom stopom i bez obveze plaćanja anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF. U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati, dok pozivanje tuženika na činjenicu da su stranke ugovorile promjenjivu a ne fiksnu kamatu stopu nije od utjecaja budući da je takvo ugovaranje bilo protivno gore navedenim odlukama donesenim u kolektivnim sporovima koje su direktno primjenjive u konkretnom slučaju.

47. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu tj. Aneksa o konverziji nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

48. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

49. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Aneksa uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i nišetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem nišetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

50. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

51. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23.

studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

52. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

53. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

54. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinim odredbi istog tog ugovora.

55. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

56. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

57. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

58. Po ocjeni ovog suda tužiteljica se sklapanjem Aneksa ugovoru nije odrekla tog prava niti je mogla dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekla svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dala takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

59. Dakle, konverzija odnosno potpisivanje dodataka ugovoru o kreditu između stranaka nije od značaja na utvrđenje u ovoj pravnoj stvari. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak tj. konkretno Aneks ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužiteljici doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

60. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

61. Kako je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (P-1401/12) pravomoćno utvrđeno da su odredbe tuženika kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima i promjenjiva kamata tijekom otplate prema odluci tuženika

nepoštene, a na identičan način ustanovljeno je i u tijeku ovog postupka a imajući u vidu činjenicu da tuženik ne osporava da ne bi bio sastavljač predmetnog Ugovora o kreditu, zaključuje se da je predmetni ugovor o kreditu protivan citiranim prisilnim propisima i moralu društva, te se zaključuje da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu čl. 1115. ZOO-a mora platiti zateznu kamatu od dana stjecanja, odnosno od dana kada je tužitelju nastala šteta sukladno čl. 1086. ZOO-a.

62. Obzirom da je dio ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, ništetan, to tužiteljici pripada pravo da joj tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno takvih ugovornih odredaba Ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima. Odredbom čl. 1111. ZOO-a određeno je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja. U ovoj pravnoj stvari tuženik je kao stjecatelj nepošten od samog dana sklapanja Ugovora o kreditu jer je, kako je prethodno rečeno, utvrđeno da je riječ o nepoštenoj klauzuli promjene ugovorne kamatne stope bez unaprijed određenih kriterija, te nepošteno ugovorenoj valutnoj klauzuli.

63. Kod instituta stjecanja bez osnove zakon ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

64. U konkretnom slučaju po tuženiku istaknuti prigovor zastare djelomično je osnovan, jer je tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora ništetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

65. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju

restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

66. Shodno iznesenom, ništetnost ugovornih odredbi ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i u odnosu na valutu CHV pravomoćno je ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, i to glede promjenjive kamatne stope danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a glede ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

67. Nadalje, Građanski odjel Vrhovnog suda RH na svojoj drugoj sjednici održanoj 27. svibnja 2024. donio je pravno shvaćanje Su-IV-123/2024-5 pod točkom 2. koje glasi: „U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.“

68. Financijskim vještačenjem provedenim po imenovanom sudskom vještaku Matiji Mikacu, i to Nalazom i mišljenjem od 1. prosinca 2025., utvrđeno je:

- da u razdoblju od dana korištenja kredita do 30.9.2015. tužitelj je preplatio iznos od 29.972,19 HRK u odnosu na iznos koji bi platio da nije bilo promjena kamatnih stopa i tečaja, specificirano po datumima dospijeca; da 5.431,37 HRK se odnosi na razliku temeljem promjena kamatnih stopa dok se 24.540,82 HRK odnosi na preplatu temeljem rasta tečaja; s time da su u obzir uzete i tzv. negativne razlike;

- da u svom izračunu konverzije Banka je na datum 30.9.2015 utvrdila iznos ukupne preplate iz konverzije od 3.088,61 HRK;

- da u slučaju da se prethodno utvrđene preplate od strane korisnika, zajedno s zakonskom zateznom kamatom, zatvaraju s iznosom priznate preplate od strane banke, proizlazi da je banka priznatim iznosom preplate koji proizlazi iz konverzije korisniku kredita na datum 30.9.2015 podmirila sve mjesečne preplate koje sežu do 28.2.2011 godine i dio preplate od 31.3.2011 zajedno s pripadajućim zakonskim

zateznim kamatama na te iznose do 30.9.2015, dok su sve kasnije mjesečne preplate ostale nepodmirene, odnosno da iznosom od 3.088,61 HRK je na datum 30.9.2015 podmireno ukupno 2.700,87 HRK glavnice uvećano za zatezne kamate na tu glavnice u iznosu od 387,74 HRK;

- te da nakon prijetoja utvrđenih preplata s priznatom preplatom iz konverzije korisnik do datuma konverzije ima ostatak nepodmirenih preplata u iznosu od 27.271,32 HRK, odnosno 3.619,53 EUR prema fiksnom tečaju;

- da tužitelj je nakon konverzije nastavio otplaćivati 8.533,32 HRK veću glavnice nego što bi otplaćivao da se kredit nije konvertirao već se plaćao prema početnom tečaju i kamatnoj stopi; da prema tečaju na dan konverzije proizlazi da je korisniku utvrđena 1.117,10 EUR veća glavnica;

- da konverzija je provedena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015);

- da u trenutku konverzije stanje nedospjelog duga po CHF kreditu s promjenjivom kamatnom stopom je iznosilo 16.111,60 CHF; da prema tečaju HNB-a na datum konverzije isto iznosi 112.639,34 HRK; da novo stanje glavnice u EUR iznosi 86.151,74 HRK, tako da proizlazi da je konverzijom kredita neotplaćena glavnica smanjena za 26.487,60 HRK.

69. Podneskom – dopunom nalaza od 2. veljače 2026. sudski je vještak prikazao razdvojenu tablicu nakon prijetoja koja prikazuje zasebne preplate temeljem promjena kamatnih stopa, odnosno tečaja, iz koje proizlazi da od ranije utvrđenog ostatka nepodmirenih preplata u iznosu od 3.619,53 EUR, iznos od 185,25 EUR odnosi se na kamatu, a iznos od 3.434,28 na tečaj, sa pojedinačnim mjesečnim iznosima kako je to navedeno u Tablici navedenog podneska sudskog vještaka.

70. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje imenovanog stalnog sudskog vještaka, jer je dan stručno i objektivno. Stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka, dok su primjedbe tuženika na metodologiju izrade nalaza i mišljenja vještaka, a koje predstavljaju primjedbe pravne prirode već prethodno raspravljene.

71. U odnosu na po tuženiku izneseno protivljenje preinaci tužbe, sud utvrđuje kako je tužitelj povišenjem utuženog iznosa iz točke I. tužbenog zahtjeva sa iznosa od 2.974,93 EUR na iznos od 3.619,53 EUR, odnosno ukupno postavljenim konačnim tužbenim zahtjevima iz točke I. i II. tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.736,63 EUR (3.619,53 EUR + 1.117,10 EUR) u odnosu na ukupno postavljene tužbene zahtjeve iz tužbe u iznosu od 4.105,22 EUR (2.974,93 EUR + 1.130,29 EUR), izvršio preinaku tužbe. Međutim, sud ističe da uređenje tužbenog zahtjeva prema danom nalazu i mišljenju sudskog vještaka predstavlja dopuštenu preinaku tužbe, sukladno odredbama članka 190. st. 2. ZPP-a, te Zaključku poslovni broj Su IV-162/2021 sa

sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. studenog 2021. prema kojem je Zaključku u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

72. Na osnovu svega iznesenoga, nedvojbeno je, kako je to utvrđeno provedenim financijskim vještačenjem, da preostala razlika više plaćenog iznosi ukupno 3.619,53 EUR.

73. Naime, radi se o iznosu preplaćenom uslijed utvrđene ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope i otplata kredita vezana uz valutu CHF, koji je osnovni Ugovor o kreditu do dana konverzije tj. sklapanja Aneksa uz Ugovor o kreditu, bio na snazi, a za koji iznos preplate tužiteljica provedenom konverzijom nije obeštećena.

74. Međutim, od navedenog ukupno traženog iznosa od 3.619,53 EUR, osnovan je zahtjev tužiteljice samo za isplatu iznosa od 3.434,28 EUR, koji se odnosi na tečaj, dok je potraživanje tužiteljice za isplatu iznosa od 185,25 EUR, koji se odnosi na kamatu, u zastari.

75. Imajući u vidu da je tužba u ovom predmetu podnesena dana 12. lipnja 2023., a sukladno ranije iznesenim utvrđenjima glede zastare, zastara tražbine za isplatu s osnove ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi nastupila je dana 13. lipnja 2019.

76. Na utvrđeni osnovani iznos glavnice od 3.434,28 EUR tužiteljici pripada pravo na isplatu zatezne kamate, sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a, od dospijeća pojedinačnih mjesečnih preplaćenih iznosa (navedenih u Tablici danoj u Podnesku – dopuni nalaza sudskog vještaka od 2. veljače 2026.), do isplate, po stopi propisanoj odredbama članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

77. Tužbeni zahtjev tužiteljice iz točke II. tužbenog zahtjeva, a za isplatu iznosa od 1.117,10 EUR s osnova razlike glavnice tj. više utvrđene glavnice konvertiranog kredita, u cijelosti je neosnovan, iz razloga kako slijedi.

78. Sklapanjem Dodatka broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 218-50-4329214, od 3. veljače 2016., između stranaka je uspostavljen novi pravni odnos, a koji Dodatak ni u kom dijelu nije ništetan, te isti proizvodi pravne učinke između parničnih stranaka kao ugovornih strana.

79. Naime, ZID ZPK/15 uređene su obveze vjerovnika i potrošača u postupku konverzije kredita denominiranih u CHF u kredite denominirane u EUR, te sklapanje Anexa ili Sporazuma o konverziji ima svoje izvorište u zakonu i bankarske su institucije bile dužne postupiti po ZID ZPK za razliku od potrošača koji su imali pravo izbora,

mogućnost potrošača da prihvati izračun konverzije kredita. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZID ZPK, kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz članka 19.c točka 6. ZID ZPK-a na način kako je to propisano tim zakonom. Nadalje, ZID ZPK/15 je bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH, a i Sud Europske unije je u odluci C-567/20 iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti sukladno odredbi čl. 1. st. 2. Direktive 93/13 jer se radi o prisilnom propisu, koji ne može biti predmet ispitivanja nepoštenosti, u skladu s kojim stavom su doneseni i zaključci Vrhovnog suda RH u odlukama Gos-1/2019 i Rev-637/19 jer je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža.

80. Na temelju svega iznesenoga, odlučeno je kao izreci.

81. O naknadi troškova ovog postupka odlučeno je temeljem odredbi članka 164. i članka 154. st. 2. ZPP-a, a u svezi s člankom 155. ZPP-a, te primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23 – dalje: Tarifa).

81.1. Uspjeh tužiteljice u ovom sporu iznosi 72,50 %, a uspjeh tuženika 27,50 %, te shodno postotku koji preostaje nakon obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici, tužiteljici pripada pravo na naknadu 45,00 % troškova ovog postupka.

81.2. Tužiteljici su priznati troškovi sastava tužbe od 12.6.2019. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastava podneska od 26.10.2023. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 9.1.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 8.5.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), sastava podneska od 22.12.2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. t. 4. Tarife), sastava podneska od 13.4.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 17.4.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 29.5.2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. t. 3. Tarife), poreza na dodanu vrijednost na ukupni iznos od 1.350,00 EUR, po stopi od 25 %, u iznosu od 337,50 EUR (Tbr. 46. Tarife), te trošak predujma za vještačenje u iznosu od 400,00 EUR, sveukupno 2.087,50 EUR.

81.3. Tužiteljici nije priznat traženi trošak sastava podneska od 11.11.2025. kojim je sudu dostavljen dokaz o plaćenom predujmu za vještačenje, jer sud putem sustava ima pristup podacima o predujmljenim troškovima za vještačenje, pa stoga dostavljanje dokaza o istom nije bilo potrebno, a niti je to od tužiteljice traženo.

81.4. Osnovom iznesenog naloženo je tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 939,38 EUR (2.087,50 EUR x 45,00 %), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja s kojim je danom visina troškova utvrđena, pa do isplate, po stopi propisanoj odredbom članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

Čakovec, 29. svibnja 2026.

Sutkinja:

Sandra Oletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana od dana objave presude, pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužiteljica po punomoćniku
2. tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-c2c42**

Kontrolni broj: **05ed5-680c8-a3601**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.